

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Appel iværksat den 22. maj 2014 af Pêra-Grave — Sociedade Agrícola, Unipessoal, Lda til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 27. februar 2014 i sag T-602/11 — Pêra-Grave — Sociedade Agrícola, Unipessoal, L^{da} mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-249/14 P)

(2014/C 361/02)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Pêra-Grave — Sociedade Agrícola, Unipessoal, L^{da} (ved advogado J. de Oliveira Vaz Miranda de Sousa)

Den anden part i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og Fundação Eugénio de Almeida

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten den 27. februar 2014 i sag T-602/11 ophæves.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på, at denne træffer endelig afgørelse.
- Harmoniseringskontoret, der var sagsøgt for Retten, tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten og appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten gør gældende, at den appellerede dom er behæftet med en fejl, idet Retten har fortolket og anvendt artikel 8, stk. 1, litra b), i EF-varemærkeforordningen (¹) forkert. Dette anbringende indeholder tre led, der består af de tre følgende argumenter:

1. Retten begrundede ikke i tilstrækkelig grad, hvorfor der foreligger en reel risiko for forveksling mellem de omtvistede varemærker. En korrekt og objektiv fastlæggelse af, at der foreligger en reel risiko for forveksling mellem to varemærker, kan ikke alene bestå i en erklæring om, at det — i lyset af den omstændighed, at de omfattede varer er af samme art og af den lave grad af visuel og fonetisk lighed mellem dem (til trods for deres begrebsmæssige uligheder) — ikke kan udelukkes, at den relevante forbruger kan antage, at de pågældende varer hidrører fra den samme virksomhed eller fra økonomisk forbundne virksomheder. »Risikoen for forveksling« indebærer ikke den blotte mulighed for forveksling, men snarere, at det er sandsynligt, at der vil ske forveksling. Det kan ikke antages, at der foreligger en risiko for forveksling, alene fordi der er en vis grad af lighed mellem de to varemærker, end ikke når de heraf omfattede varer er af samme art.

2. Den appellerede dom har også anvendt artikel 8, stk. 1, litra. b), i EF-varemærkeforordningen ukorrekt, for så vidt som Retten ikke tog hensyn til virkningen og betydningen af den begrebsmæssige forskel mellem tegnene i forbindelse med helhedsvurderingen af risikoen for forveksling mellem de pågældende varemærker, der har en meget lav grad visuel og fonetisk lighed. Ifølge fast retspraksis burde det begrebsmæssige indhold af det ansøgte varemærke være tilstrækkeligt til at opveje den meget lave grad af visuel lighed og den lave grad af fonetisk lighed, som ifølge Retten foreligger mellem det ansøgte varemærke og det ældre varemærke.
3. Endelig anvendte Retten artikel 8, stk. 1, litra b), i EF-varemærkeforordningen forkert, da den efterprøvede, om der forelå en risiko for forveksling mellem de omtvistede tegn, uden at tage hensyn til alle de elementer, der var relevante for at kunne fastslå, at der forelå risiko for forveksling. Mere præcist tog Retten ikke hensyn til en væsentlig omstændighed, der indgik i sagens faktiske omstændigheder: oprindelsen af, historien bag og den geografiske betydning af det ord, der indgik i de omtvistede varemærker, og dets symbolske tilknytning til de varer, som er omfattet af disse varemærker. Retten gengav følgelig sagens omstændigheder forkert.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

Sag anlagt den 18. juli 2014 — Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig

(Sag C-346/14)

(2014/C 361/03)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved E. Manhaeve og G. Wilms, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Østrig

Sagsøgerens/Sagsøgernes påstande

- Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 3, TEU, sammenholdt med artikel 288 TEUF, idet den i forbindelse med tilladelsen til opførelsen af et vandkraftværk ved floden Schwarzen Sulm ikke anvendte bestemmelsen i artikel 4, stk. 1, sammenholdt med artikel 4, stk. 7, i direktiv 2000/60/EF (¹) korrekt.
- Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Østrig forsøgte at omgå det forbud mod forringelse, som er indført som et af de grundlæggende principper i vandrammedirektivets artikel 4, stk. 1, og opfyldte dermed ikke forudsætningen for at blive omfattet af en af undtagelserne i vandrammedirektivets artikel 4, stk. 7.

Den tidsmæssige anvendelse af direktivet beror på Domstolens retspraksis, hvorefter medlemsstaternes under gennemførelsesperioden skal afholde sig fra at træffe foranstaltninger, der kan bringe virkeliggørelsen af det i direktivet foreskrevne resultat i alvorlig fare (artikel 4, stk. 3, TEU, sammenholdt med artikel 288 TEUF).